

Hồi 37

Ma Chương Dị Hình

Mỹ Diện Đường Lang Dương Tiểu Ngọc nằm duỗi dài trên tràng kỷ, trên người nàng chỉ có mỗi một chiếc ngoại y mỏng tanh mà chẳng hề có lấy nội y bên trong. Trong tư thế nửa nằm, nửa ngồi trông nàng thật kêu gọi và toát ra sức hấp dẫn đầy nhục tình.

Ngồi ngay dưới chân nàng là Điệp Khách Ngô Mộng Khanh. Y vuốt ve mon trớn đôi chân dài thon thả mà mạnh mẽ của Tiểu Ngọc, như nâng niu một báu vật dễ vỡ nếu như y mạnh tay.

Tiểu Ngọc nhón tay bứt một quả dâu, cho vào miệng. Nàng cắn quả dâu để vị ngọt của mật dâu tươm ra trong miệng nàng. Vừa thưởng thức vị ngọt của mật dâu, nàng vừa cảm nhận cảm giác mon man từ đôi bàn tay của Điệp Khách Ngô Mộng Khanh.

Nàng nhìn Ngô Mộng Khanh, đôi thu nhãn của Tiểu Ngọc toát ra sức hút đầy dục tính khích lệ Điệp Khách.

Tiếp nhận ánh mắt tình tứ của nàng, Điệp Khách Ngô Mộng Khanh như hiểu được ẩn ý trong đầu Tiểu Ngọc. Y thoa nhẹ tay từ từ lấn vào trong lớp ngoại y mỏng tanh. Hữu thủ của gã với năm ngón chỉ, tựa như những gã nha sai lưng sục trên làn da trắng như bông bưởi, rồi lan dần về phía trên. Tất nhiên cái đích đến của năm gã nha sai đang sục sạo kia chính là tòa vu vật nằm dưới hai chân Tiểu Ngọc.

Khi những gã nha sai kia vừa mon men đến vùng ranh giới của đất cấm thì bất thành linh. Tiểu Ngọc trở người nhồm lên. Nàng thộp tay giữ hữu thủ của Điệp Khách Ngô Mộng Khanh lại.

Đôi thu nhãn ướt tình của nàng nguyền Điệp Khách Ngô Mộng Khanh. Ngô Mộng Khanh điểm nụ cười giả lả, rồi ôn nhu nói:

- Sao nàng lại cản ta?

Đáp lại câu hỏi của Điệp Khách Ngô Mộng Khanh, hai cánh môi Tiểu Ngọc điểm nụ cười mỉm gọi mời. Mặc dù tặng cho gã đóa hoa hàm tiếu đó, nhưng tay nàng vẫn nắm cứng hữu thủ của Ngô Mộng Khanh. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Ngô công tử có xem Dương Tiểu Ngọc như những cánh hoa mà người đã từng trải qua không?

Câu hỏi của nàng rất đơn giản, mà Điệp Khách Ngô Mộng Khanh cứ sượng mặt nhìn không đáp lời. Y suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Sao nàng lại hỏi ta câu đó?

- Tiểu Ngọc sợ Ngô công tử lại xem mình như một ả dâm nữ. Mà bọn nam nhân thì thường có suy nghĩ đó. Khi chưa chiếm hữu thể xác của nữ nhân thì tôn thờ và sùng bái. Nhưng một khi đã sở hữu rồi thì lại xem thường, nếu không thì cũng coi nhẹ. Đúng không nào?

Ngô Mộng Khanh cười khẩy rồi nói:

- Nàng nghĩ Mộng Khanh như gã Kim Ngạo Thiên hay Sử Quách à?

Đôi chân mày Tiểu Ngọc cau lại. Nàng nhặt nhẹo nói:

- Ngô công tử thì sao có thể sánh bằng Kim Ngạo Thiên và Sử Quách.

Nghe câu nói này của Tiểu Ngọc sắc diện Ngô Mộng Khanh đỏ bừng vì thẹn. Y miễn cưỡng nói:

- Nàng xem thường ta?

Tiểu Ngọc cười khẩy rồi nói:

- Không, không... Tiểu Ngọc đâu dám xem thường Ngô Mộng Khanh Điệp Khách. Ngô công tử phong lưu, hào hoa mà những mỹ nữ đều muốn ngã vào vòng tay của huynh mà... Nhưng Tiểu Ngọc không sao quên được cái cảnh Ngô huynh bị Kim Ngạo Thiên điểm huyết, rồi...

Nàng phá lên cười.

Sắc diện Ngô Mộng Khanh đỏ bừng. Y gắt giọng nói:

- Nàng không quên ta cũng không quên. Làm sao ta quên được cái nhục mà Kim Ngạo Thiên bắt ta quỳ dưới chân một con lừa chứ.

Tiểu Ngọc mỉm cười nói:

- Còn hơn thế nữa... Hình như hôm đó, Kim Ngạo Thiên còn trét phân lừa vào mắt Ngô công tử mà.

- Không... ta tự trét đấy chứ...

Tiểu Ngọc tròn mắt:

- Sao huynh lại làm vậy?

Như thế nhận ra sự hờ lờ của mình, sắc diện Điệp Khách Ngô Mộng Khanh đỏ bừng. Về sượng sùng nói:

- Nàng nhắc đến chuyện đó để làm gì?

Tiểu Ngọc tủm tủm cười, với tay nhón lấy một quả dâu. Nàng ngấm quả dâu trên tay mình, ôn nhu nói:

- Trong biệt phòng này chỉ có Tiểu Ngọc và Ngô huynh thôi... Đâu còn đệ tam nhân mà huynh thẹn thùng mắc cỡ. Còn Ngô huynh hỏi Tiểu Ngọc sao lại nhắc đến chuyện hôm đó?

Nàng nhìn lại, đôi thu nhãn ướt tình của nàng lẳng lơ ném cho Ngô Mộng Khanh một cái nhìn ướt tình rồi nói:

- Để huynh không quên Kim Ngạo Thiên.

Ngô Mộng Khanh buông tiếng thở dài:

- Ta làm sao quên được hấn. Ta hận gã Kim tiểu tử đó.

Tiểu Ngọc sửa lại thế ngồi. Ngoại y của nàng như chiếc vỏ hến mở ra. Nàng mỉm cười nói:

- Thế Ngô huynh sẽ làm gì trả hận nào?

Chân diện Điệp Khách Ngô Mộng Khanh đánh lại. Y suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Ta cũng chẳng biết phải làm gì.

Tiểu Ngọc phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của nàng càng làm cho Điệp Khách Ngô Mộng Khanh sượng sùng.

Y miễn cưỡng nói:

- Nàng nghĩ gì mà cười?

Tiểu Ngọc nhún vai:

- Gần đây Ngô công tử không biết có nghe gì về Kim Ngạo Thiên không?

Điệp Khách Ngô Mộng Khanh gượng gật đầu:

- Ta cũng có nghe.

Nàng nhìn gã điểm nụ cười mỉm:

- Ngô công tử nghĩ gì về Ngạo Thiên?

Y lưỡng lự rồi nói:

- Ngạo Thiên đã triệt tan Tục Dương cốc của Thiên Ma tôn giả.

Tiểu Ngọc khẽ gật đầu:

- Tiểu Ngọc cũng có nghe đến điều đó. Điều đó không biết đúng hay sai?

- Ta nghĩ đúng. Bởi cả võ lâm đang kháo với nhau về Kim Ngạo Thiên. Y đang trở thành kỳ vọng của võ lâm để thiên hạ thoát khỏi họa kiếp ma nhân.

Nàng thả chân xuống đất rồi từ từ đứng lên. Chiếc ngoại y mỏng tanh không đủ che lấp những đường cong cân đối, đầy sức xuân tình của Tiểu Ngọc, nó đã không che được mà ngược lại còn tôn tạo những đường cong đó qua ánh sáng từ hai ngọn chân đèn. Nàng vốn đã được trời ban cho một hấp lực nhục dục mê hồn, nhưng cái đẹp nếu lộ liễu thì không thể tạo được sự tò mò nơi nam nhân, cái đẹp phải được phơi ra trong trạng thái nửa kín nửa hở thì bất cứ nam nhân nào chiêm ngưỡng đều phải mềm nhũn ra với nó. Điệp Khách Ngô Mộng Khanh đang bị vẻ đẹp huyền ảo của Tiểu Ngọc làm cho nhũn cả tâm thức.

Y chiêm ngưỡng nàng bằng ánh mắt lộ rõ những nét thèm thuồng. Đâu phải Điệp Khách Ngô Mộng Khanh thiếu nữ nhân, nữ nhân trở nên thừa mứa. Thừa mứa đến độ nghĩ đến nữ nhân thì y lại ngán ngấm, nhưng trong lúc này gã lại nhận ra mình đang thiếu nữ nhân. Thật ra y thiếu thể vóc của Mỹ Diện Đường Lang Dương Tiểu Ngọc thì đúng hơn.

Chính cái cảm giác thiếu thốn tạo ra trong Ngô Mộng Khanh sự nao nao khi chiêm ngưỡng vóc dáng với những đường cong ẩn hiện của Dương Tiểu Ngọc. Y bất giác nuốt nước bọt bằng một phản xạ vô thức, ngây ngô.

Tiểu Ngọc quay lại đối mặt với Ngô Mộng Khanh.

Nàng ôn nhu nói:

- Tục Dương cốc của Thiên Ma tôn giả còn bị Ngạo Thiên tróc nã, thì Ngô công tử sẽ làm gì để trả mối hận kia nào?

Mộng Khanh đỏ bừng mặt. Y thẹn đến chín người nhưng chẳng thể tìm đâu ra một lời đáp lại Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc thấy vẻ sượng sùng của Điệp Khách Ngô Mộng Khanh, mỉm cười nói:

- Chắc hẳn Ngô công tử sẽ chẳng làm gì được Kim Ngạo Thiên rồi.

Ngô Mộng Khanh bước đến trước mặt nàng. Y đặt tay lên vai Tiểu Ngọc ôn nhu nói:

- Ta nghĩ nàng có cách giúp ta trả hận Kim Ngạo Thiên.

Tiểu Ngọc nhướn mày.

- Sao huynh biết?

- Chỉ nghe nàng nói thôi, ta đã đoán ra nàng đã có cách giúp ta.

Tiểu Ngọc lườm Điệp Khách Ngô Mộng Khanh.

Nàng điểm nụ cười mỉm rồi nói:

- Nếu Tiểu Ngọc giúp được huynh, huynh sẽ trả lại Tiểu Ngọc cái gì nào?

Điệp Khách bối rối. Y miễn cưỡng lắc đầu:

- Nàng... Muốn gì...

- Lão Ma Thần...

Đôi chân mày Điệp Khách nhíu lại:

- Ta không hiểu ý nàng.

- Tiểu Ngọc có lão Ma thần... để bắt gã làm nô dịch cho mình.

- Gã làm nô dịch cho Tiểu Ngọc thì Ngô công tử có cơ hội trả hận cho mình cũng không muộn mà.

- Nhưng ta làm cách gì để không chế Kim Ngạo Thiên đây?

- Bất cứ ai cũng có điểm yếu... Kim Ngạo Thiên lại có yếu điểm rất lớn. Yếu điểm của gã chẳng ai biết rành hơn Dương Tiểu Ngọc.

- Nàng nói đi, yếu điểm của gã là gì?

- Mặc dù Kim Ngạo Thiên có võ công hơn người, nhưng trái tim y mềm nhũn trong chữ tình.

Tiểu Ngọc đặt tay lên vai Ngô Mộng Khanh vỗ nhẹ:

- Kim Ngạo Thiên không phải như huynh đâu. Nếu Ngô Mộng Khanh huynh là một trang công tử lạnh lùng dứt nũ nhân thì ngược lại... Kim Ngạo Thiên rất yếu đuối với chữ tình.

Mộng Khanh nhìn vào mắt nàng:

- Nàng hãy nói rõ cho ta biết đi. Chẳng lẽ nàng muốn ta chinh phục chữ tình của Kim Ngạo Thiên à?

Tiểu Ngọc phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Kim Ngạo Thiên đầu phải là một gã biến thái như huynh tưởng tượng. Nếu Ngô công tử nghĩ Ngạo Thiên là gã biến thái thì quá sai rồi đó.

Tiểu Ngọc đổi giọng khe khẽ:

- Có một người giúp Ngô huynh khắc chế Kim Ngạo Thiên.

- Ai?

- Triệu Nguyệt Băng Linh. Ái nữ của Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.

- Ắ có ấn tượng với ta.

- Tất cả nữ nhân, Ngô huynh đều có thể chinh phục được mà.

Mộng Khanh cướp lời Tiểu Ngọc:

- Duy có một người... Ngô Mộng Khanh không thể nào chinh phục được.

Tiểu Ngọc mỉm cười nhìn Mộng Khanh nói:

- Hóa ra Điệp Khách đôi khi cũng phải dừng chân trước một cánh hoa như Triệu tiểu thư.

- Ắ biết rõ về Mộng Khanh.

- Ắ biết rõ, nhưng có một điều ắ không biết. Điều này Tiểu Ngọc sẽ thổ lộ với Ngô huynh... Ngô huynh tương kế tựu kế mà hành sự. Đây là một điều cực kỳ bí mật. Chỉ Tiểu ngọc và Ngô huynh biết thôi. Không được thổ lộ với bất kỳ người nào khi đại sự chưa thành.

Ngô Mộng Khanh hỏi:

- Nàng muốn nói với ta điều bí mật gì nào?

Lão Ma Thần chính là Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y.

Mộng Khanh há hốc miệng.

Nàng mỉm cười nói:

- Ngô huynh hẳn rất ngạc nhiên.

- Ta quá ư ngạc nhiên.

- Nếu võ lâm trung nguyên nghe được bí mật này hẳn sẽ nhảy đồng lên. Nhưng chưa chắc họ nghe mà có tin không. Hãy cho Triệu Nguyệt Băng Linh biết bí mật này. Ắ không tin cũng làm cho ắ tin. Cái gì sau đó đến rồi Ngô huynh sẽ thấy.

Mộng Khanh lưỡng lự hỏi Tiểu Ngọc:

- Sao nàng biết lão Ma Thần là Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y?
- Huynh không cần phải tò mò thắc mắc làm gì. Hay Ngô huynh không tin Tiểu Ngọc?
- Ta tin nàng chứ.

Tiểu Ngọc gật đầu.

- Huynh tin là được rồi.

Tiểu Ngọc mỉm cười.

Nụ cười như cánh hoa hàm tiếu của nàng như một lời nói khích lệ khiến Điệp Khách Ngô Mộng Khanh không dẫn được cơn xúc cảm xác thịt khi nhãn quan của y thấu tóm được làn da trắng như bông bưởi qua cái khe chia cắt đôi tuyết lệ của nàng.

Y thở ra từ từ và bất ngờ vòng tay qua tiểu yêu của Tiểu Ngọc. Y vốn đã nói:

- Ta cần nàng khích lệ.

Tiểu Ngọc chau mày, nghiêm giọng nói:

- Không phải bây giờ... Ngô huynh hãy đi lo việc của mình thì hay hơn. Thời gian này không phải là lúc chúng ta hưởng lạc thú.

- Ở đây chỉ còn ta và nàng.

Tiểu Ngọc lắc đầu.

- Không như Ngô huynh nghĩ đâu. Mặc dù chỉ có Tiểu Ngọc và Ngô huynh trong gian biệt phòng này, nhưng trong tâm thức của Tiểu Ngọc còn có một đệ tam nhân, đó là Kim Ngạo Thiên. Y vô hình hiện hữu, chỉ khi nào không còn sự hiện hữu của y, mới là thời khắc của Tiểu Ngọc và Ngô Mộng Khanh.

Mộng Khanh gương cười:

- Mộng Khanh sẽ sớm quay lại.

Tiểu Ngọc bước đến mở cửa biệt phòng.

Nàng nhìn Mộng Khanh mỉm cười.

Buông một tiếng thở dài, Ngô Mộng Khanh nói:

- Tiểu Ngọc... Bây giờ ta mới nghiệm ra nàng là một trang mỹ nữ tuyệt sắc nhất trên đời này.

- Hãy để dành lời nói đó khi huynh quay lại Độc môn. Huynh bảo trọng.

Mộng Khanh khẽ gật đầu rồi bước ra cửa.

Tiểu Ngọc khép cửa lại.

Nàng cài then xong thì một vòm cửa sau tràng kỷ dịch chuyển. Độc Ma Âu Dương Đình từ vòm cửa đó bước ra. Y vừa bước ra khỏi vòm cửa bước thẳng đến trước mặt Tiểu Ngọc.

Bộ mặt của Thiên Ma Âu Dương Đình lúc này trông thật gớm ghiếc. Nửa bên mặt của gã sần sùi, như một vết bỏng róm nước, phần còn lại là nước da xanh tái màu xác chết.

Thiên Ma Âu Dương Đình đặt tay lên vai Tiểu Ngọc. Với một bộ mặt gớm ghiếc như thế, không một người nào có đủ tịnh tâm để đối mặt với Thiên Ma Âu Dương Đình, nhưng Tiểu Ngọc thì không.

Nàng nhìn Âu Dương Đình, còn ban cho y nụ cười mỉm. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Tiểu Ngọc đã làm đúng theo ý chủ nhân.

Thiên Ma Âu Dương Đình cõi bỏ chiếc ngoại y của nàng. Đôi ma nhãn của y sáng rực lên khi tiếp nhận thể vóc nõn nà của Dương Tiểu Ngọc.

Y vuốt đôi bàn tay với màu da xanh tái, có những khối thịt gồ ghề, cứng như sắt thép dọc theo hai bên hông Tiểu Ngọc.

Mặc dù chủ động tiếp nhận sự vuốt ve của Âu Dương Đình, nhưng Tiểu Ngọc vẫn có nỗi hồi hộp trước gã ma nhân này. Toàn thân nàng nổi một lớp gai ốc chi chít.

Âu Dương Đình khào khào nói:

- Nàng làm tốt lắm.

Y nói dứt câu vòng tay qua tiểu yêu của Tiểu Ngọc, bế nàng lên khỏi sàn biệt phòng, đưa đến tràng kỷ. Âu Dương Đình đặt Tiểu Ngọc nằm dài trên tràng kỷ.

Đôi bàn tay thô kệch với những khối thịt cứng như đá áp vào đôi tuyết lê của Tiểu Ngọc.

Âu Dương Đình nhỏ nhẹ nói:

- Nàng sẽ chăn dắt bọn tục nhân cho ta.

Tiểu Ngọc khẽ gật đầu.

Âu Dương Đình từ từ cúi xuống. Cái lưỡi dài và đỏ ối, phà hơi nóng hùng hực chạm vào cổ Tiểu Ngọc.

Nàng nhắm mắt lại để tiếp nhận cái lưỡi nhám nhựt kia rà qua cổ mình. Nàng phải nhắm mắt để khỏi lấp nổi sợ hãi lẫn e dè khuôn mặt ma quỷ của Âu Dương Đình.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>